

A sete-suta őzike

Messze, messze, ott ahol a Hallgató rét meg a Zúgó erdő találkoznak, és ahol a legszeszélyesebben kanyarog a Csobogó patak, élt egyszer egy sete-suta őzike.

Külsőleg ugyanolyan volt, mint a többi. Szelíd szemű, nedves orrú, kedves jószág, de ha megindult, olyan ügyetlenül csetlett-botlott, hogy az anyja sírva fakadt bánatában.

– Jaj, milyen esetlen vagy! Hiszen össze-vissza lépkedsz! Gyere gyorsan, beíratlak az őzike tánciskolába!

A tánciskola éppen akkor nyílt meg a Napfoltos tisztáson, pintyőkék, cinegék nagy multságára. Minden ág tele volt velük, onnan nézték, hogyan tanítja bokázni Agancsos Szilveszter a fiatal őzeket. A mókusok meg úgy ültek körös-körül a faodúkbán, mint a közönség a színházi páholyokban. Ha valamelyik őzgida rendetlenkedett, tüstént orron dobták tavalyi mogyoróval.

– Körben futunk! – vezényelt Agancsos Szilveszter őziketáncmester. – Könnyedén szökellünk, mint a szellő, virágot sem érint a lábunk!

Nem is érintett egyiké sem, csak a kis sete-suta ügyetlenkedett a sor végén. Patája nyomán letöredeztek a piros mécsvirágok.

– Állj! – szólt a táncmester. – Most először kilépünk jobbra . . .

Ki is léptek valamennyien szépen, de a kis sete-suta balra indult nagy lendülettel, és úgy meglökte a sort, hogy az őzek egymásra potyogtak.

A pintyőkék alatt remegett az ág a kacagástól. Annál jobban mérgelődött a táncmester.

– Mit nevettek? Én még életemben nem láttam ilyen ügyetlen őzet! Lásuk, tud-e egyáltalán bokázni?

A kis sete-suta meg akarta mutatni, hogy igenis tud, de közben belerúgott egy hangyabolyba. Pillanatok alatt tele lett a tisztás dühös, vörös hangyákkal, és emiatt félbe kellett szakítani a táncórát.

Agancsos Szilveszter őziketáncmester felháborodva dobbantott a jobb hátsó lábával:

– Szedte-vette, ilyen tanítványnak nincs helye az iskolában! Szégyenfolta lennél a táncvizsgának!

A mókusok nagyon bánták, hogy vége szakadt a multságuknak, és valószínű avas mogyoró záport zúdítottak szegény őzre, amíg csak meg nem futamodott.

Meg sem állt a Csobogó patakig. Ráhajolt a víztükörrre, mert onnan mindig visszanezett rá egy őzike, aki sohasem nevette ki. Annak panaszkolta el, hogy mi történt. Az őzike is sírt, de nem felelt – hiszen csak a saját tükörképe volt! –, ám a patak kedvesen csobogni kezdett:

– Ne búsulj, te kis sete-suta! Belőled is lehet még táncos lábú őz, csak akarni kell!

– Ugyan hogyan? – könnyezett az őz –, hiszen ezentúl a tánciskolába sem járhatok!

– Sebaj! – mondta a patak. – Nézd csak, mennyi kiálló, fehér kő van az én medremben! Gyere, lépkedj át rajtuk szép lassan a túlsó partra. Majd meglátod, hogy egyszer sem botlanak egymásba a lábaid.

Az őzike elhessegette a rosszkedvét, és megfogadta a jó tanácsot. Remegve, tétovázva tapogatózott át a köveken, és dobogó szívvel ért partot.

– Na, most vissza! – súgta a patak.

Az őzike csodálkozott, hogy minek ez, de azért szót fogadott. A fehér kövek szívesen tartották eléje a hátukat, és mintha a parti fák is kitért ágakkal várták volna, ide-oda... ide-oda...

Amikor már harmadszor kelt át száraz lábbal, ugrani is mert egy egész kicsit.

– No lám – gondolta –, nem is olyan rossz multság ez!

Attól kezdve mindennap kiszökött a patakhoz, és akár esett, akár fújt, akár a nap sütött, fáradhatatlanul lépegetett a köveken.

Egyszer aztán azt csacsogta a patak:

– Fuss neki messziről a partomnak, és ugorj át rajtam!

– Jaj, nem merek! – szeppent meg az őzike.

– Dehogynem mersz! – súgták a hullámok –, hiszen te bátor és ügyes őz vagy!

Ettől végre nekiiramodott, és képzeljétek!... sikerült! Örömeiben bokázni kezdett a túlsó parton, és akkor vette észre, hogy virágot sem érint a lába.

– Megtanultam táncolni! – ujjongott. – A patak kövein megügyesedtek a lábaim!

– Meg bizony – csacsogott a patak –, ugye, most már elhiszed, hogy erős akarattal mindent el lehet érni?

– Köszönöm, patak – hálálkodott az őz. – Honap elmegyek az erdei táncvizsgára, és meglepetést szerzek a társaimnak.

... Másnap tele volt állatokkal a Napfoltos tisztás. Még a mezei nyulak is odamerészkedtek, őziketáncot nézni. Rigó fuvolázott, tücsök hegedült, harkály dobolt a csőrével egy fa kopogós derekán, és Agancsos Szilveszter őziketáncmester olvadozott a büszkeségtől. Tanítványai éppen felálltak az őzike keringőhöz, amikor hirtelen nagyot zörrent a bozót, és a tisztás közepére ugrott egy rút, fekete farkas.

– Mi dolog, hogy engem nem hívtatok meg a mulatságra? – kiáltotta fenyegető hangon.

Az ijedségtől mindenkinek földre gyökerezett a lába. A farkas fenyegetően nézett körül:

– Táncolni akarok a legügyesebb őzzel! Hadd lássam, melyikőtök az?!

Dermedt csend támadt. Senki sem mozdult.

Ebben a pillanatban előugrott egy fa mögül a sete-suta őzike: – Velem kell táncolnod, ordas farkas!

No, erre még nagyobb lett a megdöbbenés, de a kis sete-suta elszántan intett az erdei zenekarnak: – Húzd rá, tücsök! – és nyomban táncolni, pörögni, forogni kezdett a farkas körül.

– Lássuk, meddig bírod a csárdást!

A farkas nagyot mordult, és hetykén járni kezdte. Először tüzesen, aztán lomhábban, és egyre csapzottabb lett a bundája.

Az őzike szaporázta.

A farkas lihegett.

Az őzike cifrázta.

A farkasnak kidülledt a szeme kínjában.

Az őzike nagyot dobbantott: – Forogjunk!

És elkezdett vele keringeni, de úgy, hogy a tisztásról mindig kijebb és kijebb vitte. A farkas szédült, lógott a nyelve, de nem akart szégyent vállalni. A zenekar egyre húzta, a tücsök majd beleszakadtak a hegedülésbe, és most már az egész erdő visszafojtott ujjongással leste, hogy mi lesz.

A sete-suta őzike egyetlen botlás nélkül táncoltatta ki a gonosz farkast a patakpartig. Ott elkiáltotta magát:

– Szégyenszemre kitáncoltattalak! Fogj meg, ha tudsz! Hopp!

Mint a nyíl, suhant át a patak felett, a túlsó parta. A farkas dühösen utánvetette magát, de már annyira szédült, hogy elvétette az ugrást, és belepottyant a vízbe. A kiálló köveken össze-vissza ütötte magát. A patak erős sodra jó messzire elvitte, mire végre partra tudott kecmeregni, de nem azért, hogy visszamenjen az őzikebálba, hanem hogy gyógyfüveket keressen a sebeire.

Vonyítva bujdosott be a sűrűbe, ahová nem hallatszott el az erdő népének boldog ujjongása. Mert három nap, három éjjel ünnepelték a sete-suta őzikét.

Hohó! . . . Nem is jól mondom. Hiszen nem volt már sete-suta! Belőle lett a Zúgó erdő legügyesebb őzikéje. Vidáman táncol tavasztól ősziig – virágot sem érint a lába.